

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ: 1964

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Τεύχ.: 15ο Έτος: 2012

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:
Φιλανθρωπικό Σωματείο
«ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Α.Μ. 734 (3793)
Άποφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης 3399/1964

ΕΔΡΑ:
ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22
Τ.Κ. 54621 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. FAX 2310 233548 - ΤΗΛ. 277950

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ:
ΗΛΙΑΣ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:
1. Η. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ
2. Γ. ΚΙΟΣΣΕΣ
3. Α. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ
4. Π. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Τιμή φύλλου: 1€

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

1. ΠΕΙΡΑΙΩΣ 5211 - 036427 - 751
2. ΕΘΝΙΚΗ 213/296025-73
3. ΕΜΠΟΡΙΚΗ 400/328013 - 23

Γιά τις καταθέσεις των Είσοδων και Δωρεών σας, στους παραπάνω λογαριασμούς, παρακαλούμε να μας αποστέλλετε φωτοαντίγραφο της απόδειξης κατάθεσής σας στην ταχυδρομική μας διεύθυνση:

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22, Τ.Κ. 54621
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

όπου επίσης μπορείτε να μας στέλνετε και ταχυδρομικές επιταγές στο όνομα του Προέδρου μας κ. ΗΛΙΑ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ, για να μπορούμε στη συνέχεια να σας αποστέλλουμε την σχετική επίσημη απόδειξη του Σωματείου μας.

ΠΡΟΣΟΧΗ:

Σε περίπτωση που επιθυμείτε να δωρήσετε χρήματα από τό σπίτι σας, είτε από τον χώρο της εργασίας σας, παρακαλούμε να επικοινωνείτε με τον κ. Βασίλειο Τσιτσόλκο, στά τηλέφωνα:

1. 2310 927440
2. 6937 092430

Τό ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

1. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ ΗΛΙΑΣ, Πρόεδρος	τηλ. 2310-302217
2. ΚΑΡΥΔΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ, Αντιπρόεδρος	τηλ. 2310-852481
3. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Γ. Γραμματέας	τηλ. 2310-318588
4. ΠΟΤΟΥΡΙΔΗΣ ΜΙΧΑΗΛ, Ταμίας	τηλ. 2310-311042
5. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-924231
6. ΚΩΤΙΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-922913
7. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΓΕΡΟΜΙΧΑΛΟΣ	τηλ. 2310-323990

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1964

«Δανείζει Θεῷ ὁ
ἐλεῶν πτωχόν, κατὰ
δέ τό δόμα αὐτοῦ
ἀνταποδώσει αὐτῷ».
(Παρ. 19,17).

«Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε
τοῖς πένησιν· ἡ δικαιο-
σύνη αὐτοῦ μένει
εἰς τόν αἰῶνα»
(Β' Κορ. 9,9)

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Ἦχος πλ. δ'
Ἐν τῇ ὑπομονῇ σου
ἐκτήσω τόν μισθόν σου,
Πάτερ ὅσιε, ταῖς προσευ-
χαῖς ἀδιαλείπτως ἐγκατε-
ρήσας, τούς πτωχοὺς ἀγα-
πήσας καί τούτοις
ἐπαρκέσας· ἀλλά πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη
Ἐλεῆμον μακάριε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τοῦ φιλανθρωπικοῦ Σωματείου «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Ἐθνικῆς Ἀμύνης 22, Τ.Κ. 546 21 Θεσσαλονίκη, τηλ. καί fax: 2310 233 548 - τηλ. 2310 277950
ΤΕΥΧΟΣ 15ο ΕΤΟΣ 2012

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ (ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ)

«Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε. Χριστός ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε.

Χριστός ἐπί γῆς, ὑψώθητε. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Καί ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδοξασται.»

Τό παραπάνω τροπάριο εἶναι ὁ πρῶτος Εἰρμός ἀπό τούς ὀκτώ πεζούς (ἀκολουθοῦν ἄλλοι ἑπτὰ), οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τίς κα-
ταβασίες, οἱ ὁποῖες ψάλλονται καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς Σαρακοστῆς τῶν Χριστουγέννων στήν Ἀκολουδία τῶν Ὁρθρῶν στοὺς ναοὺς μας. Εἶναι δηλαδή τὰ πρῶτα ὀκτώ τροπάρια καθεμίας ἀπό τίς ὀκτώ ὡδές τοῦ κα-
νόνα τῶν Χριστουγέννων, μέ τόν ὁποῖο προαναγγέλλεται, σχολιάζεται καί περιγράφεται ἡ Γέννηση τοῦ Κυ-
ρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰ Γε-

τό πραγματικό νόημα καί περιεχόμενο του μεγάλου αυτού κοσμοϊστορικού γεγονότος, τό όποιο άλλαξε τόν «ρόυν» της ιστορίας της ανθρωπότητας.

Τό πρώτο, τό όποιο πρέπει νά προσέξουμε, είναι ή άπέραντη Αγάπη του Θεού προς τά πλάσματα Του μέ τόν

νέδλιά Του καί μās καλεϊ ή Έκκλησία μας νά έτοιμαστούμε για τόν έορτασμό τους.

Έπιβάλλεται, έπομένως, νά στρέψουμε τήν προσοχή μας στό έορτάσιμο αυτό γεγονός. Νά ταξιδέψουμε, για μίαν άκόμη φορά, νοερως καί νά έπισκεφτούμε μέ τή φαντασία μας τά Άγια έκείνα χώματα, όπου γεννήθηκε, μεγάλωσε, βάδισε, ανατράφηκε καί κήρυξε, έπαδε, μαρτύρησε, σταυρώθηκε, τάφηκε, αναστήθηκε καί αναλήφθηκε στους ούρανοίς ό Κύριός μας.

Νά σταθούμε, όμως στή μικρή πόλη της Βηθλεέμ, για νά δοξολογήσουμε μέ τούς Άγγέλους, νά προσκυνήσουμε μέ τούς Ποιμένες καί νά προσφέρουμε μέ τούς Μάγους τά δωρά μας στό νεογέννητο Χριστό μας.

Πέρα, όμως, από αυτά τά τυπικά, όφείλουμε νά ζήσουμε τήν ούσία καί

έρχομό του Υιού Του κάτω στή γή, μέ τή γέννησή Του. Ό Ευαγγελιστής Ιωάννης, ό μαθητής της Αγάπης, όπως ονομάζεται, τονίζει στό Ευαγγέλιό του «οὕτω γάρ ήγάπησε ό Θεός τόν Κόσμον, ώστε τόν υίόν αυτού τόν μονογενή έδωκεν ίνα πās ό πιστεύων εις αυτόν μή απόληται, άλλ' έχη ζωήν αιώνιον.» (Ιων. 3, 16-17)

Ό Απόστολος τών Έθνών, επίσης, ό Μέγας Παῦλος, στήν Α' προς Κορινθίους έπιστολή Του ζωγραφίζει μέ ζωηρότατα χρώματα, ύμνολογεϊ τήν αγάπη, παρουσιάζει τή δύναμή της καί τονίζει τήν αξία της για τόν άνθρωπο γενικώς, ιδιαιτέρως όμως για τό χριστιανό ως έξής: «έάν ταϊς γλώσσαις τών ανθρώπων λαλῶ καί τών αγγέλων, αγάπην δέ μή έχω, γεγονα χαλκός ήχων ή κύμβαλον άλαλάζον. καί έάν ειδῶ τά μυστήρια πάντα καί πās τήν γνώσιν, καί έάν

έχω πās τήν πίστιν, ώστε ὄρη μεδιστάνειν, αγάπην δέ μή έχω, οὔδέν ειμι. Καί έάν ψωμίσω πάντα τά υπάρχοντά μου, καί έάν παραδῶ τό σῶμά μου ίνα καυθήσομαι, αγάπην δέ μή έχω, οὔδέν ὠφελοῦμαι. Η αγάπη μακροθυμεϊ, χρηστεύεται, ή αγάπη οὐ ζηλοϊ, ή αγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐ λογίζεται τό κακόν, οὐ χαίρει επί τή άδικία, συχαίρει δέ τή αληθεία· πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα έλπίζει, πάντα ύπομένει. Η αγάπη οὔδέποτε εκπίπτει» (Α' προς Κορινθίους, 13, 1-8)

Συγκρίνοντας δέ τήν αγάπη μέ τήν πίστη καί τήν έλπίδα, διαπιστώνει πώς ή αγάπη είναι μεγαλύτερη από αυτές καί σπουδαιότερη: «...νυνί δέ μένει πίστις, έλπίς, αγάπη, τά τρία ταῦτα· μείζων δέ τούτων ή αγάπη» (Α' προς Κορινθίους 13, 13)

Αυτή τήν αγάπη όφείλουμε νά εκδηλώνουμε πάντοτε προς τό Θεό μας, τόν Κύριό μας, προς τόν πλησίον μας, τό φίλο μας, τό συγγενή μας, τόν έχθρό μας. Καί νά τήν εκδηλώνουμε όχι μόνο θεωρητικῶς, αλλά κυρίως μέ έργα. Μέ τή συμμετοχή μας στή λύπη τους, τόν πόνο τους, τήν άνέχειά τους, μέ τή συμπάραστασή μας γενικῶς στά προβλήματά τους.

Ένα άλλο, τό όποιο όφείλουμε νά πάρουμε από αυτές τίς άγιες ήμέρες τών Χριστουγέννων, είναι ή ταπείνωση. Ό Χριστός μας καταδέχτηκε

νά γεννηθεϊ μέσα σέ ένα σκοτεινό σπήλαιο, νά ανακλιθεϊ μέσα σέ μία φτωχική φάτνη τών αλόγων ζώων, για νά δείξει τήν ταπείνωση Του. Αυτός, ό Ποιητής του ούρανοῦ καί της γής, ό Δημιουργός του σύμπαντος κόσμου, γεννιέται μέσα σέ ένα παχνή μόνος χωρίς ίσχυρή καί λαμπρή συνοδεία, όπως αρμόζει καί ταιριάζει σέ ένα ισχυρό καί κραταιό άρχοντα, μέ μόνους συνοδούς τή μητέρα Του, τήν Παρθένο Μαρία, τόν προστάτη τους Ιωσήφ, τό Μήστορα, καί τά άλογα ζῶα του σπηλαίου.

Νά, λοιπόν, οί δύο μεγάλες αρετές, από τίς πολλές άλλες, του Κυρίου μας, τίς όποιες μās προσφέρει ή γενέθλιος γιορτή καί μέ τίς όποιες όφείλουμε νά όπλιστούμε όλοι μας! Η Αγάπη καί ή Ταπείνωση! Μās τίς δίδαξε μέ τή γέννησή Του καί τή ζωή Του καί τίς προβάλλει μέ τή διδασκαλία Του καί τό παράδειγμά Του ό ένανθρωπήσας Κύριός μας.

Μέ τόν έορτασμό τών έφετεινών Χριστουγέννων, ως γίνουν οί αρετές αυτές, μαζί μέ όλες τίς άλλες, κτήμα μας αιώνιο καί παντοτινό, ώστε νά μπορούμε μέ Αγάπη καί Ταπείνωση νά αναπέμπουμε καί νά ψάλλουμε τό:

«Δόξα εν ύψίστοις Θεῷ καί επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΪΑΦΑΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ/ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣ

‘Αγιος ‘Ιωάννης ὁ Χρυσόστομος

Ο ‘Αγιος ‘Ιωάννης ὁ Χρυσόστομος, Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, μεγαλόφωνος τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλος, ὁ γίγαντας τῆς Ὁρθοδοξίας, τό στόμα τῆς ἀληθείας, εἶναι ἓνα ἀπό τά πιό μεγάλα ἱστορικά πρόσωπα πού ἔζησαν στή γῆ. Εἶναι μιά μεγαλειώδης ἀθάνατη μορφή πού ἀκτινοβολεῖ καί ἐμπνέει σέ κάθε ἐποχή, ἐδῶ καί 1.600 περίπου χρόνια ἀπό τήν σεπτή κοίμησή του.

Ὁ ‘Αγιος ‘Ιωάννης ὁ Χρυσόστομος εἶναι ὁ σοφός συγγραφέας καί ὁ μέγιστος τῶν ρητόρων. Εἶναι ὁ σπουδαῖος κοινωνικός ἀναμορφωτής καί ἀγωνιστής τῆς ἀγάπης στό χριστιανικό ἀμπελῶνα. Ὁ ἥρωας τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ὑπέροχος ἡγέτης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πού εἴκοσι αἰῶνες τώρα «πολεμουμένη νικᾷ, ὑβριζομένη λαμπρότερα καθίσταται, δέχεται τραύματα καί οὐ καταπίπτει ὑπό τῶν ἐλκῶν κλυδωνίζεται, ἀλλ’ οὐ καταποντίζεται...» ὅπως εἶπε ὁ ἴδιος. Καί ὁδηγεῖ τίς ψυχές σέ ἀσφαλῆ λιμένα.

Ὁ ‘Αγιος ‘Ιωάννης ὁ Χρυσόστομος γεννήθηκε τό 345 στήν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας ἀπό ἐπιφανεῖς γονεῖς, τόν Σεκοῦνδο ἀνώτερο ἀξιωματικό τοῦ στρατοῦ καί τήν Ἀνδοῦσα. Ἀπό μικρό παιδί ἔδειχνε τί δα γινόταν ἀργότερα. Πράγματι ὁ ἀσθενικός ‘Αγιος σύντομα ἔγινε ὁ προσφιλὴς διδάσκαλος τοῦ λαοῦ. Ἐγαλούχησε πνευμα-

τικῶς γενεές, κατέκτησε ἀμέτρητα πλήθη ψυχῶν, συνεκλόνησε μιά ἀπέραντη αὐτοκρατορία καί ἐδαπανήθηκε χάριν τοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν ἐμεγάλωσε ὁ ‘Ιωάννης ἄρχισε νά παρακολουθεῖ μαθήματα κοντά στοὺς πιό φημισμένους διδασκάλους τῆς Ἀντιοχείας. Ἡ πόλη αὐτὴ εἶχε ἀνεπτυγμένη πνευματικὴ κίνηση καί φημισμένες σχολές. Ὁ Λιβάνιος ἦταν διδάσκαλός του στή ρητορικὴ, ὁ ὁποῖος, ὅταν ρωτήθηκε ποιόν δά ἄφηνε διάδοχό του εἶπε: «τόν ‘Ιωάννην, ἐάν δέν τόν ἔπαιρναν οἱ Χριστιανοί». Ὁ Ἀδραγάδιος ἦταν διδάσκαλός του στή φιλοσοφία. Ὁ ‘Ιωάννης ἐσπούδασε συνήγορος καί ἄσκησε τό ἐπάγγελμα αὐτό μέ ἐπιτυχία. Γρήγορα ὅμως τό ἐγκατέλειψε, γιατί ἐγνώρισε τίς ἀδυναμίες καί τά πάθη τῆς κοινωνίας καί ἀκόμη γιατί δέν ἀνταπεκρίνετο τό ἐπάγγελμα αὐτό στίς προσωπικές πεποιδήσεις καί ἠθικές ἀρχές του. Τά ἐδεώρησε ὅλα ὡς σκύβαλα καί μικρῆς ἀξίας πράγματα. Ὁ ‘Ιωάννης ἦταν προορισμένος ἀπό τόν Θεό γιά τά ὑψηλά καί πνευματικά.

Ἡ ψυχὴ του ἦταν καλὰ ἀγνισμένη ἀπὸ τήν μητέρα του Ἀνδοῦσα καί οἱ ἀκτῖνες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φώτιζαν καί ζέσταιναν τήν καρδιά του νά σπουδάσει τήν χριστιανικὴ ἀλήθεια.

Τό 362 σέ ἡλικία 18 ἐτῶν ὁ ‘Ιωάννης, ἐστράφηκε πρὸς τήν Θεολογικὴ Σχολή τῆς

Ἀντιοχείας, στό ὀνομαστό «Ἀσκητήριον», ὅπου ἐπιδόθηκε στή μελέτη τῶν Γραφῶν μέ τήν καθοδήγηση τοῦ Καρτερίου καί τοῦ Διοδώρου, ἐπιφανοῦς ἐρμηνευτοῦ τῆς Γραφῆς. Στόν πνευματικό αὐτό χώρο, σάν τήν μέλισσα μαζεύει ἀκαταπόνητος ὅ,τι πιό ἐκλεκτό ὑπάρχει. Ἡ ἐπιμέλεια καί ἡ εὐφυΐα του κινοῦν, ὅπου καί ἂν πάει, τόν θαυμασμό. Πόσο μεγάλη ἦταν ἡ μόρφωση, πού ἀπέκτησε ὁ ‘Αγιος ‘Ιωάννης ὁ Χρυσόστομος, φαίνεται καθαρά ἀπὸ τά συγγράμματα πού μᾶς ἄφησε. Αἰῶνες τώρα κυκλοφοροῦν σέ πολλές γλῶσσες καί ἀναρίθμητοι διανοούμενοι ἔχουν ἀσχοληθεῖ, γιά νά παρουσιάσουν τοὺς θαυασμούς τῆς πείρας καί τῆς σοφίας, πού εἶναι συγκεντρωμένοι σ’ αὐτά.

Ἐπίσης στήν Ἀντιόχεια γνωρίσθηκε καί μέ τόν Ἅγιο Μελέτιο, ἀγωνιστὴ Ἐπίσκοπο τῆς πόλεως, ὁ ὁποῖος τόν ἐβάπτισε χριστιανό καί τόν εἶχε σάν πνευματικό του παιδί. Ἐκτοτε νέοι δρόμοι ἀνοίγονται στή ζωὴ τοῦ Ἁγίου. Μετά τό βάπτισμα ὁ ‘Ιωάννης ἄρχισε νά ζεῖ ἀσκητικά κατ’ ἀρχάς στό σπίτι του. Θέλει νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τά ἐγκόσμια καί νά ἀκολουθήσει τόν μονήρη καί ἀσκητικό βίο¹. Ὁ ‘Αγιος ἐγνώριζε πολὺ καλά πὼς ἡ θεολογία δέν εἶναι μόνο θεωρία καί γνώση, ἀλλὰ ἐμπειρία καί πράξη.

Ὁ ‘Αγιος ‘Ιωάννης μετὰ τὸν θάνατο τῆς μητέρας του ἀφήνει τήν Ἀντιόχεια καί καταφεύγει σ’ ἓνα γέροντα ἀσκητὴ σέ κάποια ἔρημο τῆς Συρίας, ὅπου ἀσκήτευσε σκληρὰ ἐπὶ τέσσερα χρόνια καί στή συνέχεια περνάει ἄλλα δύο χρόνια μόνος του στήν ἔρημο. Μέ τοὺς ἀσκητικούς πόνους καί κόπους καί τήν σκλη-

ρότητα τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων κατόρθωσε νά νεκρώσει τά πάθη του καί νά βλαστήσουν, ἀνθοφορήσουν καί καρποφορήσουν στήν ψυχὴ του τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια» (Γαλ. 5, 22-23). Στό διάστημα αὐτὸ τῶν ἑξ ἐτῶν τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς του φορτώθηκε ὅλη τήν τλαιπωρία τῆς ἀσκήσεως μέ πλῆθος δακρύων ψάλλοντας μαζί μέ τόν Δαυΐδ: «Κύττα τήν ταπείνωσή μου καί τόν κόπο μου καί συγχώρησε ὅλες τίς ἁμαρτίες μου» (Ψαλ. 24,18) καί «μή παραβλέψεις τά δάκρυά μου» (Ψαλ. 38,130) καί πάλι «τά δάκρυά μου ἔγιναν γιά μένα ψωμί ἡμέρα καί νύκτα» (Ψαλ. 41, 14) καί «ὅ,τι ἔπινα τό ἀνακάτωνα μέ δάκρυ» (Ψαλ. 101,10).

Ἀπὸ τήν ἐμπειρία τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς τοῦ Ἁγ. ‘Ιωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πολλὰ ἔχουμε νά διδαχθοῦμε, ὅπως ὅτι ἡ προσευχὴ καί τά δάκρυα εἶναι τό καλύτερο φάρμακο ἐναντίον τῶν παθῶν, γιατί χωρὶς τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ τίποτε δέν μπορεῖ νά κατορθώσει ἡ ψυχὴ. Καί τά δάκρυα ἐπίσης ἔχουν μεγάλη δύναμη, γιατί μᾶς ἐξιλεώνουν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γιά τά σφάλματά μας καί μᾶς καθαρίζουν ἀπὸ τίς κηλίδες, πού ἀποκτήσαμε ἀπὸ σαρκικό φρόνημα. Γι’ αὐτό καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾷ «νά νεκρώσουμε τά μέλη μας, τά μέλη τοῦ ἀνθρώπου πού ζητοῦν γίνεσιν ἁμαρτωλὲς ἀπολαύσεις καί ἡδονές· νεκρώσατε καί διῶστε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σας τήν πορνεία, τήν σαρκικὴ ἀκαθαρσία, κάθε ἁμαρτωλό πάθος, κάθε κακὴ ἐπιθυμία, πού μολύνει τὸν ἄνθρωπο καί ὠθεῖ πρὸς τήν

1. Παλλάδιος «Διάλογος...» PG 47, 67-68.

κακή πράξη και την πλεονεξία, ή οποία είναι ειδωλολατρεία πού θεοποιεί και λατρεύει τό χρήμα» (Κολ. 3,5). Τόν Άγιο ενδιαφέρει κυρίως τό έργο της πνευματικής ζωής, γι' αυτό σύνθημα της ζωής του ήταν τό «έχου τών πνευματικών, υπερόρα τών βιωτικών»².

Αλλά ή έξαετής σκληρή άσκητική ζωή υπέσκαψε την υγεία του, γι' αυτό αναγκάσθηκε νά επιστρέψει στην Αντιόχεια, όπου τό 381 χειροτονεΐται διάκονος και στή συνέχεια τό 386 δέχεται μέ μεγάλη συγκίνηση την χειροτονία σέ πρεσβύτερο. Στην ταραγμένη Αντιόχεια εργάσθηκε μέ μεγάλο ζήλο και ένδουσιασμό και σέ σύντομο χρονικό διάστημα, όπως αναφέρουν οί ιστορικοί, απέβη ό προσφιλής

διδάσκαλος του λαού, ό όποιος εθαύμαζε τίς ευαγγελικές αλήθειες περιβεβλημένες μέ την δύναμη και την χάρη του ρητορικού λόγου.

Τό 397 απέθανε ό Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νεκτάριος. Οί άρχοντες του τόπου έσκέπτοντο ποιόν νά αναγορεύσουν Αρχιεπίσκοπο. Τέλος ύστερα από πολλές συζητήσεις συμφώνησαν νά φέρουν από την Αντιόχεια τόν Άγιο Ιωάννη Χρυσόστομο, ό όποιος ήταν πλέον κατάλληλος γιά τόν θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως, άλλως τε ή φήμη του είχε ξεπεράσει τά όρια της Συρίας. Έτσι στίς 15 Δεκεμβρίου του 397 γίνεται ή χειροτονία του σέ Αρχιεπίσκοπο και ή ένθρόνισή του, μέ επίσημη τελετή, στίς 26 Φεβρουαρίου του 398. Ο νέος Αρχιεπίσκοπος έχει νά επιτελέσει στην Πρωτεύουσα ένα πολύ βαρύ έργο. Ως Αρχιεπίσκοπος έκανε περίπου 10 χρόνια μέ πολλές πίκρες και πόνο, μέ προσωπικό κόπο άφάνταστα μεγάλο, μέ ακράδαντη όμως πίστη στό Χριστό. Όλα αυτά τά χρόνια σιγόβραζε μέσα του ή δίψα νά ώφελήσει τά πλήθη του λαού πού ζούσαν σέ θρησκευτική άγνοια. Έλαβε την πληροφορία έξ ουρανού ότι αυτό ήταν ευάρεστο στό Θεό, γι' αυτό και θυσιάσε τόν έαυτό του στό έργο της Έκκλησίας. Στόχος του ήταν νά θεραπεύσει κάθε νοσηρό, νά επαναφέρει τούς πιστούς στην καθαρότητα του πρώτου χριστιανικού αιώνος και νά μεταφέρει στίς καρδιές τών ανθρώπων τίς λυτρωτικές αλήθειες του Ευαγγελίου. Τό κήρυμά του ήταν φλογερό και αναπτέρωνε τό ήθικό ανάστημα τών πιστών, ένδυνάμωνε την έλπίδα της σωτηρίας τους,

μέσα από τά δύσβατα, αλλά ευεργετικά μονοπάτια της μετανοίας.

Η ζωή και τό έργο του Άγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου ένδουσιάζει τό λαό, ό όποιος τόν θεωρεί πατέρα και προστάτη του και τόν ακολουδεί ακόμη και μέ δυσίες. Όλα αυτά και κυρίως ό έλεγχος τών παρεκτρεπομένων από τόν Άγιο, σέ εκκλησιαστικά, ήθικά και κοινωνικά θέματα ταρασσουν και έξοργίζουν τούς έχθρους του, οί όποιοι περιμένουν νά βρούν ευκαιρία νά τόν καταδιώξουν, όπως και έγινε. Ένεκα τών έναντίον του σκευωριών και συκοφαντιών τών έχθρων του, οί όποιοι κατορθώνουν νά επηρεάζουν και αυτόν τόν αυτοκράτορα, δύο φορές καθαιρέθηκε και έξορίσθηκε από τόν Αρχιεπισκοπικό του θρόνο. Τούς πειρασμούς και τίς κακοπάθειες, πού υπέστη ό Άγιος από τούς έχθρους του, ποιός μπορεί νά διηγηθεί; Οί κακοπάθειες της έξορίας, όλοι οί μεγάλοι άγώνες πού κατέβαλε γιά τό καλό του λαού του και ή άσκητική ζωή του εκλόνισαν σύντομα την υγεία του. Στά 62 του χρόνια ό Ιωάννης λύγισε, παρέδωσε τό πνεύμα του στό Χριστό, τόν όποιο άγάπησε μέχρι θανάτου. Πέθανε από έξάντληση στίς 14 Σεπτεμβρίου του 407 έξόριστος στά Κόμανα του Πόντου. Τά τελευταία λόγια του ήταν: «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ένεκεν», εφαρμόζοντας έτσι τό σύνθημα της Σοφίας Σειράχ, πού είχε έγκολπωθει: «έως του θανάτου άγώνισαι περί της αληθείας» (4,28).

Η είδηση του θανάτου του έβύδισε την Βασιλεύουσα στή θλίψη. Πόσο με-

γάλη άπώλεια γιά την Έκκλησία ήταν ό θάνατος του Άγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου φαίνεται από αυτά πού είπε κάποιος σύγχρονός του «καλύτερα νά έσθηνε ό ήλιος, παρά πού έσίγησε τό στόμα του Ιωάννη».

Αυτός υπήρξε ό ιερός Χρυσόστομος, σέ σύντομη έξιστόρηση της ζωής του. Ο στενός χῶρος του έγκρίτου περιοδικού μας δέν επιτρέπει νά γράψουμε περισσότερα και νά ύμνήσουμε, μέ όση δύναμη ύπάρχει σέ μās τόν «χρυσούν την γλώτταν και την καρδίαν» Άγιον Ιωάννην Χρυσόστομο, ίσως όμως νά μήν έχει και ανάγκη από έμās «τούς βραδύγλωσσους και ισχνόφωνους». Γιατί ό Άγιος Ιωάννης ό Χρυσόστομος ύπάρχει πάντοτε σάν μεγάλη μορφή και τό έργο του δά στέκει πάντοτε αντίθετο στην άμαρτία και στό κακό. Ως τόσο όμως, πόση χαρά μπορούμε νά προσφέρουμε στόν Άγιο ταπεινά και έμείς, όταν όχι μόνο γράφουμε και διαβάζουμε αλλά κυρίως όταν εφαρμόζουμε στή ζωή μας μέ τη χάρη του Θεού, όλα όσα έδίδαξε και έγραψε εκείνος ό Άγιος και τά όποια άποτελούν την ουσία της πνευματικής ζωής και της έν Χριστῷ σωτηρίας μας.

Από την Έκκλησία μας ή μνήμη του τιμάται στίς 13 Νοεμβρίου και στίς 30 Ιανουαρίου, έορτή τών Τριών Ιεραρχών, συνδοξάζεται ως ένας από τούς Τρεις μεγάλους Οικουμενικούς Διδασκάλους τόν Μέγα Βασίλειο και τόν Άγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο.

H.IX.

2. Είς τό κατά ματθαϊον, Όμιλ. ΕΗ', PG 58, 648.

3. «Αυτό ασφαλώς ήταν σχέδιο της οικονομίας του Θεού γιά νά τεθεί τό φῶς επί την λυχνίαν και νά λάμψει εις του κόσμου τά πέρατα». Συναξαριστής Ματθ. Λαγγή, τόμ. ΙΑ', σελ. 414.

Πόλεμος κατά τῶν Χριστουγέννων

Τά Χριστούγεννα, τή μητρόπολη καί ρίζα τῶν ἑορτῶν φρόντισαν οἱ ἐπιτήδειοι νά τήν ὑποβαθμίσουν μέ τήν ἐμπορευματοποίηση καί τήν ὑπερκατανάλωση, καί νά τήν ἀπογυμνώσουν ἀπό τό πνευματικό καί ὑψηλό νόημά της. Τώρα οἱ ψυχροί ἐκτελεστές τῆς πολυπολιτισμικότητας τή βομβαρδίζουν ἀνελέητα. Στή σημερινή παγκοσμιοποιημένη κοινωνία σημειώνονται ὅλο καί περισσότερα περιστατικά ἐκδίωξης τῆς Χριστοῦ Γέννας. Καταγράφουμε κάποια ἀπό τά πολλά περιστατικά πού συνέβησα τά Χριστούγεννα τοῦ 2010, μέ σκοπό τήν ἐκπαραθύρωσή τους ἀπό τίς χριστιανικές κοινωνίες.

Ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐπιτροπή κυκλοφόρησε πέρυσι (2010) πάνω ἀπό τρία ἑκατομμύρια ἡμερολόγια τοῦ 2011 γιά τά σχολεῖα τῆς Δευτεροβάμιας Ἐκπαίδευσης τῆς Βρετανίας, στά ὁποῖα περιλαμβάνονται οἱ γιορτές τῶν Ἑβραίων, Ἰνδουϊστῶν, Μουσουλμάνων καί τῶν Σίχ. Δέν γίνεται ὅμως καμία ἀναφορά στίς χριστιανικές γιορτές οὔτε φυσικά καί στά Χριστούγεννα. Στήν κενή σελίδα τῆς 25ης Δεκεμβρίου ἀναφέρεται ἕνα ἄσχετο μέ τή γιορτή μήνυμα, ἐνῶ στή χριστουγεννιάτικη κάρτα τῆς ἴδιας Ἐπιτροπῆς σημειώνεται ἀπλῶς «Γιορτινές εὐχές».

Ἕνα ἄλλο περιστατικό ἔχει σχέση μέ τόν βρετανικό «Ἐρυθρό Σταυρό», ὁ ὁποῖος σέ 430 καταστήματα τοῦ ἀπαγό-

ρευσε τίς φάτνες, τά δέντρα καί γενικά τίς χριστουγεννιάτικες διακοσμήσεις, πού δά μπορούσαν νά προσβάλουν τοὺς μουσουλμάνους. Ἔδωσε ἐντολή οἱ εὐχετήριες κάρτες νά ἀναγράφουν «καλές γιορτές» ἢ «τίς καλύτερές μας εὐχές». Τίποτε δέν πρέπει νά παραπέμπει στά Χριστούγεννα. Παρ' ὅλ' αὐτά, ἕνας ἀπό τοὺς ἐξέχοντες μουσουλμάνους πολιτικούς τῆς χώρας δήλωσε: «Εἶναι ἀνόητο νά σκεφεῖ κανεῖς ὅτι οἱ μουσουλμάνοι δά προσβληθοῦν. Στή δουλειά μου, ὅλο τό προσωπικό μου γιορτάζει τά Χριστούγεννα καί ἐγώ γιορτάζω μαζί τους».

Στήν ἄλλη πλευρά τοῦ Ἀτλαντικοῦ, τό Ἐφετεῖο τῆς Φιλαδέλφειας τῶν προοδευτικῶν Η.Π.Α. ἐνέκρινε τή στάση συνοικιακοῦ σχολείου τό ὁποῖο ἀπαγόρευσε στοὺς μαθητές του νά τραγουδήσουν τά κάλαντα καί τά γνωστά χριστουγεννιάτικα τραγούδια, ὅπως τό «Silent Night», «Joy to the World», «Oh, Come All Ye Faithful», καί «Hark the Herald Angels Sing», ἐνῶ ἐνέκρινε τό «Rudolph the Red-Nosed Reindeer» («Rudolph» τό ἐλαφάκι) καί τό «Frosty the Snowman» («Frosty» ὁ χιονάνθρωπος)!

Νομικοὶ ὑποστήριξαν ὅτι πίσω ἀπό τήν ἀπαγόρευση τοῦ σχολείου σχετικά μέ τίς χριστουγεννιάτικες μελωδίες κρύβεται ἡ πολιτική τῆς κυβέρνησης πού ἀποδοκιμάζει καί ἐχθρεύεται τή θρησκεία, παραβιάζοντας τήν ἰδρυτική ρήτρα τοῦ Συντάγματος τῶν Η.Π.Α. Δήλωσαν μάλιστα τά ἐξῆς: «Τά Χριστούγεννα εἶναι μία ἐθνική

ἀργία·

γιορτάζουμε τή γέννηση τοῦ

Ἰησοῦ Χριστοῦ, δέν γιορτάζουμε τή γέννηση τοῦ Frosty τοῦ χιονάνθρωπου ἢ τοῦ Ροῦντολφ τοῦ ἐλαφιῦ!... Ἡ ἀπόφαση αὐτή ἀποτελεῖ ἕνα ἀκόμη παράδειγμα γιά τό πῶς τά δικαστήρια ἔχουν διαστρέψει καί μετατρέψει τυραννικά τήν ἰδρυτική ρήτρα σέ ὄπλο κατά τῶν χριστιανῶν στόν πόλεμο κατά Χριστουγέννων».

Ἀλλά καί στόν τόπο ὅπου γεννήθηκε ὁ Χριστός, ἐξαιτίας τοῦ φόβου τῶν ἰσλαμιστῶν φονταμενταλιστῶν, τά ἐργαστήρια κλωστοῦφαντουργίας στή Χεβρώνα καί στήν Ἱερουσαλήμ, παρήγαν καί πουλοῦσαν μπλουζάκια καί ἄλλα προϊόντα πού ἀπεικονίζουν τό ναό τῆς Γεννήσεως χωρίς τό σταυρό, γιά νά μήν ἐνοχλοῦνται οἱ μουσουλμάνοι. Πάντως ἐδῶ καί 2.000 χρόνια κανεῖς ἀλλόθρησκος δέν εἶχε πρόβλημα. Καί ἔχουν τώρα οἱ κοινωνίες ὅπου οἱ χριστιανοὶ ἀποτελοῦν τή συντριπτική πλειοψηφία τους; Αὐτή εἶναι ἡ περίφημη παγκοσμιοποίηση, μέ τά ἀντιρατσιστικά της κηρύγματα, πού ἐν τέλει καταντοῦν ἀντιχριστιανικές ἀποφάσεις!

Ὅφειλουμε νά ὁμολογήσουμε ὅτι τά Χριστούγεννα βρίσκονται στό στόχαστρο τῆς Νέας Τάξης, ἡ ὁποία ἀνέλαβε τό ρόλο τοῦ σύγχρονου Ἡρώδη. Καθώς ἀποτελοῦν ἕναν ἀπό τοὺς πιό συνεκτικούς δεσμούς τῆς κοινωνίας, βάλλονται πανταχόθεν. Ἔτσι, ὁ πόλεμος ἐναντίον τους στίς χριστιανικές κοινωνίες ὁλοένα καί ἐντείνεται. Καί αὐτό, γιατί στή νέα Τάξη ὑπάρχουν μόνο πολίτες καί ὄχι κοινωνίες. Μέ τήν ὑποβάθμιση ἢ καλύτερα τήν ἐξαφάνιση τῶν Χριστουγέννων εἶναι προφανές τί θέλουν τά πετύχουν: τή μετατροπή τοῦ πολίτη σέ ὑπήκοο - πιόνι,

πού

δέν δά συναι-

σθάνεται ὅτι εἶναι μέ-

λος τῆς λαϊκῆς κοινότητος, δέν

δά ἔχει πνευματικές ρίζες οὔτε πνευ-

ματικές ἀνατάσεις καί ἀναφορές. Μόνον

ἔτσι ἐξυπηρετοῦνται τά σχέδια τῆς Νέας

Ἐποχῆς. Ὅλοι ἐκεῖνοι ὅμως πού ἐπιμένουν

νά συνεχίζουν τό ἔργο τοῦ Ἡρώδη ἄς μήν

ξεχνοῦν ὅτι τό Βρέφος τῆς Βηθλεέμ

«ἐξηλθε νικῶν καί ἵνα νικήσῃ», ἀφοῦ «τε-

θνήκασι οἱ ζητοῦντες τήν ψυχὴν τοῦ παι-

δίου».

Καί κάτι ἀκόμη: Τά Χριστούγεννα δέν κινδυνεύουν τόσο ἀπό τοὺς ἀλλόθρησκους, ὅσο ἀπό μᾶς τοὺς λεγόμενους χριστιανούς, πού ἐν ὀνόματι τοῦ προοδευτισμοῦ συμμορφωνόμαστε μέ ὅλα τά ἀντιχριστουγεννιάτικα μηνύματα. Ἐγκαταλείποντας τή φάτνη τῆς Ἐκκλησίας μας ζητοῦμε καταφύγιο στά χιονοδρόμια, στά ρεβεγιόν ἢ ὅπουδήποτε ἄλλοῦ, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀλλοτριώνουμε τόν ἑορτασμό τῶν Χριστουγέννων καί νά στεροῦμε ἀπό τόν ἑαυτό μας αὐτές τίς μεγάλες πνευματικές εὐκαιρίες.

Εὐθύνη καί ὑποχρέωσή μας εἶναι νά γιορτάζουμε τά Χριστούγεννα ὅπως μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας καί ὅπως τά μάθαμε ἀπό τή ζωοδότρα παράδοσή μας. Τό χρωστοῦμε στόν ἑαυτό μας καί ταυτόχρονα στίς γενιές πού μᾶς ἀκολουθοῦν. Ἰδιαίτερα φέτος πού οἱ ψυχές μας κουρασμένες ἀπό τήν παταγώδη κατάρρευση τῶν πάσης φύσεως πύργων τῆς Βαβέλ ἀποζητοῦν λυτρωτικά Χριστούγεννα, Χριστούγεννα μέ Χριστό.

Εὐδ. Αὐγουστίνου

Τρία φοβερά πάθη

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ πού γεννιέται στὸν κόσμον αὐτό, ἔχει μέσα του τὰ σπέρματα τριῶν φοβερῶν παθῶν: τῆς φιλαργυρίας, τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς φιληδονίας. Πρῶτα-πρῶτα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς του θέλει χρήματα, θέλει νὰ ζεῖ δίχως φτώχεια καὶ στενοχώριες. Ἐπειτα, ὅσο μεγαλώνει, ἀποζητάει τὴν τιμὴ καὶ τὴν δόξα. Καὶ τέλος, ὅταν ἔρδει στὴν κρίσιμη ἡλικία, φλέγεται ἀπὸ τὸν πόθο τῶν ἡδονῶν. Ἔτσι ὅμως ξεχνάει πὼς εἶναι θνητός, πὼς δὲν πλάστηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ νὰ μείνει παντοτινὰ στὴν παροῦσα ζωὴ, πὼς πρέπει νὰ ἐτοιμαστῇ γιὰ τὴ μέλλουσα καὶ αἰώνια.

Ἄς γνωρίζουμε καλὰ ὅλοι μας, πὼς ἂν ὑποδουλωθοῦμε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ παραπάνω πάθη, δὲν μπορούμε νὰ ἐλευθερωθοῦμε εὐκόλα, ὅπως δὲν μπορεῖ νὰ ἐλευθερωθεῖ τό πουλί πού πιάνεστε στὴν παγίδα. Γιατί αὐτὰ τὰ πάθη εἶναι οἱ παγίδες τοῦ διαβόλου. Κι ἂν ὁ ἄνθρωπος πέσει μέσα, βρίσκεται σὲ τραγικὴ κατάσταση. Ἄν μάλιστα πεθάνει χωρὶς νὰ μετανοήσῃ, πηγαίνει ὅπου εἶναι καὶ ὁ διάβολος, πού τὸν ὑπο-

δούλωσε.

Ἡ φιλαργυρία, ἡ φιλοδοξία καὶ ἡ φιληδονία ἔχουν τέτοια γλυκύτητα καὶ δύναμη, πού μαραίνουν τίς εὐγενικὲς καὶ πνευματικὲς ἐφέσεις τοῦ ἀνθρώπου. Μ' ἓναν ἀνεξήγητο τρόπο, τὸν κάνουν νὰ πιστεύει πὼς γεννήθηκε γιὰ ν' ἀποκτάει χρήμα, δόξα καὶ ἡδονή. Κι ἔτσι ὑποδουλώνεται.

Τί σημαίνει ὅμως, ὅταν λέμε ὅτι ὑποδουλώνεται ὁ ἄνθρωπος; Καὶ τί εἶναι ἡ δουλεία αὐτή;

Εἶναι αὐτὴ καθεαυτὴ ἡ δύναμη τοῦ διαβόλου. Καὶ φέρνει τὴν ψυχὴ σὲ τέτοια κατάσταση, πού μόνο αὐτὰ νὰ ποθεῖ καὶ μόνο αὐτὰ νὰ τὴν ἀναπαύουν, νὰ τὴν εὐφραίνουν καὶ νὰ τὴ χορταίνουν.

Πὼς ὅμως θὰ λυτρωθοῦμε ἀπὸ τ' ἄγρια τοῦτα πάθη;

Μόνο μέ τὴν ἀληθινὴ μετάνοια καὶ τὴν ἐξομολόγηση. Ὅταν μετανοήσουμε εἰλικρινά, μέ συντριβὴ καὶ δάκρυα, θὰ ἔρδει στὴν ψυχὴ μας ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ὅπως λέει χαρακτηριστικά ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Καὶ δάκρυον στάξαν ἰσοδυναμεῖ τῷ λουτρῷ· καὶ στεναγμός ἐπίμοχος

ἐπανάγει τὴν χάριν πρὸς ὀλίγον ἀναχωρήσασα».

Αὐτὴ τὴ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού δίνεται σ' ὅσους εἰλικρινά μετανοοῦν, οἱ πονηροὶ καὶ ἀκάθαρτοι δαίμονες δὲν τὴν ὑποφέρουν. Μὲ λύσσα ἀγωνίζονται νὰ τὴ διώξουν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Γιατί ὅταν τὸν ἐπισκιάζει ἡ χάρις, ξεφεύγει ἀπὸ τὰ γήινα. Δὲν λογαριάζει τότε τὰ χρήματα. Δὲν ὑπολογίζει τὴ δόξα. Καύχημά του πιά εἶναι ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἦταν καὶ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, πού ἔλεγε: «Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοι κόσμος ἐσταύρωται καὶ ἐγὼ τῷ κόσμῳ».

Μάταια λοιπὸν λεγόμαστε χριστιανοὶ καὶ μάταια πιστεύουμε στὸ Θεό. Σὲ τίποτα δὲν θὰ μᾶς ὠφελήσει ἡ πίστις μας σ' Αὐτόν, ἂν δὲν πολεμᾶμε ἀκατάπαυστα τὰ πάθη πού ἀναφέραμε.

Τὴ νηστεία μας τὴν ἀχρηστεύουμε, τὴν ἐλεημοσύνη μας τὴ χάνουμε καὶ τὴν προσευχή μας τὴ λερώνουμε μέ αἰσchrές σκέψεις καὶ φαντασίες, γιατί δὲν μάθαμε νὰ σπᾶμε τίς ἀλυσίδες τῆς φιλαργυρίας, τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς φιληδονίας. Ὅταν τίς σπᾶμε, ἡ ψυχὴ μας ἀποκτάει ὑγεία καὶ τό φθαρτό μας σῶμα «ἐνδύεται ἀφθαρσίαν».

Βέβαια, κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ

νὰ μὴ εἶναι ὑποδουλωμένος ἐξίσου καὶ στὰ τρία πάθη. Ἄλλος εἶναι φιλάργυρος, ἄλλος φιλόδοξος καὶ ἄλλος φιληδονος. Συμβαίνει ὅμως συχνά νὰ κυριεύεται ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ νὰ μετέχει στὰ ἄλλα. Ἡ, ἀντίθετα, νὰ ὑποδουλώνεται στὸ ἓνα καὶ νὰ καταφρονεῖ τὰ ἄλλα.

Ὁ φιλάργυρος π.χ., γιὰ νὰ μαζέψει χρήματα, δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὴ δόξα καὶ τὴν ἡδονή. Μοναδικὴ του σκέψη καὶ ἐπιδίωξη εἶναι τὸ χρήμα, ἄσχετα ἂν ντροπιαστῇ καὶ ἀτιμαστῇ. Παραβλέπει τὴ δόξα, γιατί ἀποβλέπει στὸ κέρδος. Τὴν ἡδονὴ ἐπίσης τὴν περιφρονεῖ, γιὰ νὰ μὴν ξοδέψει χρήματα στὴν ἀπολαυσή της.

Ὁ φιλόδοξος πάλι ἀψηφάει τὰ χρήματα καὶ τίς ἡδονές. Τὰ χρήματά του τὰ σκορπάει μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δοξάζεται καὶ νὰ ἐπαινεῖται. Τὴν ἡδονὴ τὴν ἀποστρέφεται, γιὰ νὰ μὴν τὸν κατηγορήσουν καὶ μειωθεῖ ἔτσι ἡ δόξα του.

Ὁ φιληδονος, τέλος, περιφρονεῖ καὶ χρήματα καὶ δόξα. Τὰ χρήματά του τὰ ξοδεύει σὲ ἀκολασίες καὶ σὲ ἄσωτίες. Δόξα γι' αὐτόν εἶναι μόνο ἡ ἡδονή.

Ἐμεῖς λοιπὸν ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ τρία φοβερά αὐτὰ πάθη, γιατί μόνο ἔτσι θὰ προκόψουμε, μέ τὴ χάρις Του καὶ τὸ ἔλεός Του, στὴν ἀρετὴ, θὰ καθαρθοῦμε καὶ θὰ σωθοῦμε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΙΟΣΣΕΣ

τέως αντιπρόεδρος του Φιλανθρωπικού Σωματείου

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Μέ λυπη μας δεχθήκαμε την παραίτηση, την οποία υπέβαλε ο κ. Γεώργιος Κιοσσές από τη θέση του αντιπροέδρου του Διοικ. Συμβουλίου του Σωματείου μας λόγω ανειλημμένων οικογενειακών υποχρεώσεων. Ήδηλωσή του μᾶς εξέπληξε, αλλά σεβασθήκαμε την απόφασή του, καθώς και τούς λόγους που έπεκαλέσθηκε.

Ο κ. Γ. Κιοσσές υπήρξε επί πολλά έτη μέλος του Διοικ. Συμβουλίου. Διετέλεσε Πρόεδρος, Αντιπρόεδρος, Γεν. Γραμματέας και Ταμίας του Σωματείου μας, στο οποίο προσέφερε πολύτιμες και άοκνες υπηρεσίες. Έμφορούμενος από φιλανθρωπικά αισθήματα και πολλή αγάπη για τον πλησίον μας, προσέφερε μεγάλη βοήθεια στους ασθενείς και δεινοπαθούντες αδελφούς μας. Τό καλύτερο των έργων της ζωής του, όπως έλεγε ο ίδιος, ήταν η προσφορά του στο Φιλανθρωπικό Σωματείο μας. Έφάρμοσε την προτροπή του Άπ. Παύλου: «Μανθανέτωσαν δέ και οί ήμέτεροι καλών έργων προΐστασθαι εις τάς αναγκαίας χρείας, ίνα μή ὤσιν ἄκαρποι» (Τίτ. 3,14). Πίστευε ότι, όπως ο αγώνας γεννᾷ τούς αγωνιστές, έτσι και η ένασχόληση μέ την φιλανθρωπία δοκιμάζει και αναδεικνύει τούς πραγματικούς φιλανθρώπους.

Γιά όλα αυτά και την αγαστή συνεργασία μας, εκφράζουμε τίς ἄπειρες εὐχαριστίες μας και εὐχόμαστε όλόψυχα ο Θεός νά τοῦ δίνει υἰγεία την κατ' ἄμφω, για νά μπορέσει νά ανταποκριθεῖ τίς οικογενειακές υποχρεώσεις του και νά συνεχίσει τό ἔργο της φιλανθρωπίας μέ ὅποιο τρόπο μπορεῖ.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΕΚΔΗΜΙΕΣ

«Μακάριοι οί νεκροί οί ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες»
(Ἀποκ. 14,13)

Εκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τήν 29η Νοεμβρίου 2012 ο Ἐλευθέριος Γρηγοριάδης ἐκλεκτόν μέλος του Σωματείου μας, σύζυγος της κ. Παυλίνας Γιάσογλου-Γρηγοριάδου.

Ο ἀείμνηστος Ἐλευθέριος Γρηγοριάδης, εὐσεβής χριστιανός, ἦταν ἐκλεκτό μέλος του Σωματείου μας και προσέφερε ἐπί σειρά ἐτών, ἀφανῶς ἡθική και οικονομική βοήθεια στους ἐνδεεῖς ἀδελφούς μας, για την ἀνακούφιση του ἀνθρωπίνου πόνου, ἄνευ ἐπιδείξεων και αὐτοπροβολῆς, ἀποβλέποντες πάντοτε στην πνευματική οἰκοδομή τους.

Χωρίς ὑπερβολή, ο μακαριστός ἀδελφός Ἐλευθέριος Γρηγοριάδης προσέφερε πολλά και στό χριστιανικό ἔργο του ΣΥΛΛΟΓΟΥ «Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ», όπως ἀναφέρει στον ἐπικήδειο λόγο του ο θεολόγος κ. Εὐστάδιος Ἀσημιάδης, Πρόεδρος του Χριστιανικοῦ Συλλόγου «Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ - ΦΑΡΟΣ».

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

«**Ο**ὐκ ἔστιν οὖν Κύριε, τοῖς δούλοις σου θάνατος, ἀλλά μετάστασις ἀπό τῶν λυπηροτέρων ἐπί τά χρηστότερα και θυμηδέστερα και ἀνάπauσις και χαρά».

«Δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι και ἐν Κυρίῳ ο μισθός αὐτῶν».

Ο πολυσέβαστος και πολύ ἀγαπητός σ' ὅλους μας ἀδελφός, Ἐλευθέριος Γρηγοριάδης, ἔφυγε χθές ὕστερα ἀπό πολύμηνη ἀσθένεια για τήν αἰώνια πατρίδα, τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ, πλήρης ἡμερῶν, ἔργων ἀγαθῶν και ἐλεημοσυνῶν.

Ἐπῆρξε γόνος ἐκλεκτῆς οικογενείας ξεριζωμένης ἀπό τίς ἀλγισμότητες πατρίδες, ἰδρυτικό και δραστήριο μέλος, ἐπί πολλά ἔτη Πρόεδρος του Συλλόγου μας, «Ο Ἀπόστολος Παῦλος», ἀκούραστος μαχητής του χριστιανικοῦ κινήματος στή Θεσσαλονίκη, πολύτιμος συνεργάτης τῶν ἀειμνήστων πατέρων, Ἀρχιμανδρίτου τότε πατρός Λεωνίδα, ἀργότερα Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, του Ἀρχιμανδρίτου πατρός Φωτίου Σταματοπούλου και του φημισμένου ἱεροκήρυκος Ἀθανασίου Φραγκοπούλου.

Τά δύσκολα ἀλλά ἥρωικά χρόνια του πολέμου και της φρικτῆς κατοχῆς στρατεύθηκε μαζί και μέ ἄλλους φωτισμένους και ἀφιερωμένους ἀνθρώπους στό ἔργο της σωτηρίας τῶν νέων της πόλεως μας μέ τά γνωστά συσσίτια που ἱδρυσαν, ὀργάνωσαν και λειτούργησαν οἱ προμνημονευθέντες πατέρες.

Σ' αὐτά οἱ νέοι μας μαζί μέ τό καθημερινό ζεστό πιάτο φαγητοῦ και τήν ἐν γένει φροντίδα και δαλπωρή ἔβρισκαν και τήν ἀπαραίτητη πνευματική τροφοδοσία και καλλιέργουσαν κοντά στ' ἄλλα και τό ἀδούλωτο και ἥρωικό φρόνημα.

Ἀπό πολύ νέος πυρπολήθηκε ἀπό τό ἰδανικό της πνευματικῆς και χριστιανικῆς ἀναγέννησης της πατρίδος μας. Ὡς ἐκπαιδευτικός χάραξε δρόμους και πορεία πλεύσεως για πολλούς νέους και στάλαξε ἀφειδώλευτα τή δροσιά της ψυχῆς του στους πολυάριθμους μαθητές του.

Ἄρτια συγκροτημένος στήν εἰδικότητά του, ὡς καθηγητής τῶν φυσικῶν μαθημάτων, ἀλλά συγχρόνως και ὡς φωτισμένος πνευματικός ἀνθρωπος μέ πολύτιμη ἀκτινοβολία σκόρπισε

τό φῶς και τήν ἀλήθεια της χριστιανικῆς πίστεως και ζωῆς σ' ὅσους εἶχαν τήν εὐκαιρία νά τόν γνωρίσουν.

Ἐπηρετήσε ὡς καθηγητής σέ πολλά σχολεῖα της Μακεδονίας μίας και ὄχι μόνο. Στά Γυμνάσια της Νιγρίτας, τῶν Σερρών, του Ροδολεΐβους, της Ζίχνης και ἀργότερα στίς Παιδαγωγικές Ἀκαδημίες της Θεσσαλονίκης, της Ἀλεξανδρουπόλεως και της Λαρίσσης μέ τήν ἴδια πάντοτε ἐπιτυχία και ἐξαιρετική προσφορά.

Ὅμως ἔργο ζωῆς για τόν ἀγαπημένο μας ἀδελφό Ἐλευθέριο Γρηγοριάδη ὑπῆρξε ἡ ἴδρυση, τό κτίσιμο και ἡ λειτουργία τῶν ἐκπαιδευτηρίων του Συλλόγου μας «Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ» που σχεδόν κοντά σαράντα (40) χρόνια ἔχουν καταστει πνευματικός φάρος που ἀκτινοβολεῖ και φωτίζει και καθοδηγεῖ χιλιάδες νέων της πατρίδος μας.

Μέ πρωτεργάτη τόν ἀείμνηστο πατέρα Λεωνίδα Παρασκευόπουλο και ἄλλους πολύτιμους συνεργάτες του, ο ἀδελφός μας, ο ἀγαπημένος μας Ἐλευθέριος Γρηγοριάδης θυσίασε για τήν ἐπιτυχία τῶν στόχων τῶν Ἐκπαιδευτηρίων μας ἕνα πολύ μεγάλο μέρος της ζωῆς του. Ἦταν τά Ἐκπαιδευτήρια γι' αὐτόν ἡ ἴδια ἡ ζωή του.

Δίπλα του, κοντά του, μαζί του στάθηκε ἡ πιστή και ἀγαπημένη του σύντροφος, ὡς τήν τελευταία στιγμή της ζωῆς του, ἡ σύζυγός του κ. Παυλίνα Γιάσογλου-Γρηγοριάδου ἐκλεκτή φιλόλογος και τέως Λυκειαρχῆς. Τόν στήριξε μέ ὑπομονή και καρτερία θαυμαστή.

Ο Θεός νά της χαρίσει υἰγεία και δύναμη.

Ἀδελφέ μας, ἀγαπημένε μας Λευτέρη, μέ ἀγάπη και εὐγνωμοσύνη σέ προπέμπουμε και σέ κατευοδώνουμε στή χώρα τῶν ζώντων και τίς σκηνές τῶν δικαίων, εὐχόμενοι στήν ἀγαπημένη σου σύζυγο και τούς ἀγαπημένους συγγενεῖς σου, ο Κύριος νά παρηγορεῖ και νά γαληνεύει τίς ψυχές τους μέ τή μεγάλη και ἀδιάψευστη ἀλήθεια της Ἀγίας Γραφῆς: «ὅτι δικαίων ψυχαί ἐν χειρί Θεοῦ και οὐ μή ἄψηται αὐτῶν θάνατος».

Αἰωνία σου ἡ μνήμη.

Εὐστάδιος Ἀσημιάδης

Ζούμε σέ εποχή, πού χαρακτηρίζεται σάν περίοδος τοῦ ἀμύθητου πλούτου καί τῆς ἐλβεϊνῆς φτώχειας· τῆς ὑπερεπάρκειας τῶν ἀγαθῶν καί τῆς ζωφερῆς πείνας· τῆς εὐημερίας καί τῆς παντοειδοῦς δυστυχίας.

Ἐπάρχει σήμερα, δυστυχῶς γύρω μας, δίπλα μας, ἀρκετή πείνα καί πολύμορφη δυστυχία. Χρειάζεται νά τήν γνωρίζουμε ἀπό κοντά, γιά νά προβληματισθοῦμε, νά συμπονεύσουμε, γιά νά χαροῦμε. «Μιά καρδιά πού δέν ξυπνᾷ μπροστά στήν δυστυχία εἶναι πολύ δυστυχισμένη» ἔλεγε ὁ Ρ. Φολλερώ.

Τό Σωματεῖο μας «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ» νιώθει καθημερινά τήν ἀγωνία τῆς δυστυχίας καί προσπαθεῖ νά σταθεῖ στό πλευρό τῶν δεινοπαδούντων ἀδελφῶν μας. Ἡ ζωή τῶν 48 χρόνων του εἶναι γεμάτη ἀπό ἀφανή δράση πρὸς τοὺς πάσχοντες ἀδελφούς, στοὺς ὁποίους προσφέρει σημαντικές ἐνισχύσεις τακτικές ἢ ἐκτακτες σέ χρήμα ἢ τροφίμα, συμπαράσταση ἀσθενῶν. Αὐτές εἶναι μερικές προσφορές τοῦ ἔργου του, ὡς τώρα μέ τίς ὁποῖες ἀπαλύνει τόν πόνο τῆς φτώχειας στό μέτρο τῶν δυνατοτήτων του.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ τρέχουσα οἰκονομική κρίση αὐξήσε κατά πολύ τόν ἀριθμό τῶν δεινοπαδούντων ἀδελφῶν μας, πού προστρέχουν σ' ἐμᾶς γιά στήριξη καί ἐνίσχυση καί περιορίσε τίς δυνατότητες τῶν δωρητῶν μας. Πλήν ὅμως οἱ περιπτώσεις ἀνάγκης καί παροχῆς βοηθείας εἶναι τόσο πολλές καί μεγάλες, ὥστε νά μὴν εἶναι σέ θέση τό Σωματεῖο μας νά ἀνταποκριθεῖ.

Ὑστερα ἀπὸ αὐτά τό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ Σωματείου μας, αἰσθάνεται τήν ὑποχρέωση νά εὐχαριστήσῃ θερμῶς, τόσο τά ἀξιότιμα μέλη του, ὅσο καί τοὺς φίλους καί συνεργάτες, οἱ ὅποιοι στηρίζουν οἰκονομικά τό Σωματεῖο μας, ἀλλά καί νά παρακαλέσῃ ὅλους ἐκείνους, πού ἐπιθυμοῦν τά ἔργα ἀγάπης νά βοηθήσουν αὐτό ποικιλοτρόπως, μέ τήν ἐγγραφή νέων μελῶν, μέ τήν διεύρυνση τοῦ κύκλου τῶν φίλων καί συνεργατῶν καί μέ κάθε ἄλλο μέσον.

Ὅποιος ἐπιθυμεῖ νά συμβάλλῃ στό ἔργο αὐτό μπορεῖ νά ἀπευθύνεται στά Γραφεῖα τοῦ Σωματείου μας Ἐθνικῆς Ἀμύνης 22, τηλ. καί fax: 2310-233548 ἢ σέ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἐλπίζοντες ὅτι ἡ παραπάνω ἐκκλησίη μας υπέρ τῶν ελαχίστων ἀδελφῶν μας θά εὔρει ἐμπρακτὴ ἀνταπόκριση, διατελοῦμε.

Μέ ἀδελφικούς χαιρετισμούς

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

- 1) Ἡλίας Χαματζόγλου, Πρόεδρος
- 2) Κωνσταντῖνος Καρύδας, Ἀντιπρόεδρος
- 3) Παναγιώτης Ἀναστασιάδης, Γεν. Γραμματέας
- 4) Μιχαήλ Ποτουρίδης, Ταμίας
- 5) Ἀπόστολος Ἀγοραστός, Μέλος
- 6) Νικόλαος Κωτικώστας, Μέλος
- 7) Γρηγόριος Γερομιχαλός, Μέλος

Ο ΕΓΩΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

Πατέρα καί μητέρα, πρῶτα θέλω νά σᾶς εὐχαριστήσω καί ὕστερα νά σᾶς κατηγορήσω, γιά ὅ,τι κάνατε γιά μένα.

Πῶς νά τό πῶ; Μοῦ δώσατε πολλά. Τά ροῦχα, ποτέ μέ μοῦ ἔλειψαν. Ἐσεῖς φροντίσατε νά μορφωθῶ. Ἐσεῖς μέ στείλατε στό χοροδιδασκαλεῖο νά μάθω μουσική. Ἐσεῖς στό κολυμβητήριο, ἐσεῖς στά σχολεῖα ξένων γλωσσῶν. Μέ δρέψατε σάν τό δρεφτάρι, μέ στολίσατε καί μέ μάδατε νά καμαρώνω σάν τό παγώνι. Τό γνωρίζω, ἤμουν τό εἰδωλό σας, ἡ μεγάλη σας ἀδυναμία, ὁ θεός σας. Ποτέ δέ μοῦ ἀρνηθήκατε τίποτα. Ὅ,τι ζήτησα τό πήρα. Καί ὅ,τι ἤθελα τό ἔκανα. Ποτέ δέν θυμᾶμαι νά μοῦ εἶπατε ἓνα ὄχι. Ὅ,τι ὥρα ἤθελα ἔφευγα ἀπό τό σπίτι. Καί ὅσες φορές γύριζα στό σπίτι ἀργά τό βράδυ, ἐσεῖς πάντα σιωπούσατε. Ποτέ δέν ὑψώσατε τή φωνή σας νά διαμαρτυρηθεῖτε. Τά μόνα λόγια πού θυμᾶμαι εἶναι ἡ ἐπωδός τῶν λόγων σας: «αὐτό πού ἐγώ στερήθηκα στήν ἡλικία σου, ἐσύ νά μὴ τό στερηθεῖς».

Ὅμως πρέπει νά γνωρίζετε πῶς τώρα σᾶς κατηγορῶ. Naί, σᾶς κατηγορῶ, ἐγώ, τό παιδί σας. Ὅλα μοῦ τά δώσατε, καί ἐκεῖνα ἀκόμα πού δέν θά ἔπρεπε. Στά παιδικά μου χέρια ἀμέτρος εὐδαιμονισμός καί ἀπόλυτη ἐλευ-

θερία ἦταν δίκικο μαχαίρι, πού πλήγωσαν τό κορμί μου καί μάτωσαν τήν ψυχή μου. Ὅλα μοῦ τά δώσατε καί ὅμως μοῦ ἀρνηθήκατε τό ἓνα. Δέν μοῦ δώσατε τό Θεό!

Παραμελήσατε νά μέ μάθετε νά προσεύχομαι σ' Αὐτόν. Δέν σύρατε τά βήματά μου στόν Ἱερό Ναό νά ἐκκλησιασθῶ καί νά μεταλάβω τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Δέν μοῦ κάνατε λόγο ποτέ γιά τό κατηχητικό καί ἀρνηθήκατε ἐπίμονα νά μέ ὀδηγήσετε στόν Πνευματικό. Δέν μέ δάξατε νά μελετῶ τόν νόμο τοῦ Θεοῦ. Ποτέ δέν μοῦ εἶπατε πῶς ἡ τιμή τῆς ἀγνότητος εἶναι ὁ ἀτίμητος θησαυρός, πού ὅποιος νέος τόν χάσει δέν τόν ξαναβρίσκει.

Πότε, ἀλήθεια, δουλέψατε στήν καρδιά μου; Τί κάνατε γιά τήν προσωπικότητά μου; Λησμονήσατε, νά μοῦ πείτε πῶς ἡ ζωή δέν εἶναι ἀδιάκοπο γλέντι, ἀλλά ἓνας συνεχῆς καί ἀδιάκοπος ἀγώνας μέ ἐπιτυχίες καί ἀποτυχίες, μέ νίκες καί ἥττες, μέ εὐχάριστα καί δυσάρεστα. Γιά ὅ,τι εἶμαι σήμερα, φταῖτε ἐσεῖς.

Σᾶς συγχωρῶ, ἀλλά δέν θά σταματήσω νά σᾶς κατηγορῶ!

Τό παιδί σας.

Πηγή: Τάλαντο

ΔΩΡΕΑ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗ

Παπάζογλου Μαρία εἰς μνήμη τοῦ συζύγου της Γρηγορίου 200€

Τό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Σωματείου μας «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ» καί οἱ βοηθούμενοί του θερμά σᾶς εὐχαριστοῦν γιά τήν ἐμπρακτὴ ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης σας καί σᾶς εὐχονται ὁλόψυχα εὐλογημένα Χριστούγεννα καί τό Νέον Ἔτος 2013 χαρούμενο καί εἰρηνικό παρά τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τό Διοικητικό Συμβούλιο